

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Συνέχεια, ἴδε φηλλάδ. 16).

— Νὰ εἶπῃς ὅτι ὁ ἄνδρας μου θὰ ὑπάγῃ αὐρίον, ἀπεκρίθη ἡ σύζυγος τοῦ Κορβίνου, ὑπὸ κακοῦ προαισθήματος καταταραχθεῖσα ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

— Στάσου δὰ, κυρία Κορβίνου, περίμενε μίαν στιγμὴν σὲ παρακαλῶ, μὴ βιάζεσαι τόσω, τί διάβολο! ὥσάν τὸ σπῆτι τῆς κυρίας Γρίμμ δὲν εἶναι πολλὰ εἰς Μοντοβάν, καὶ δὲν πρέπει νὰ δυσареσθῇ κανεὶς εὐκολα εὐκολα μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία μοῦ δίδει ἓνα λουδοβίχι κάθε φορὰ ὅταν τὴν κτενίζω.

— Καὶ τὴν εἰσαγγελίαν τὴν λησμονεῖς; εἶπε χαμηλοφώνως ἡ σύζυγος, προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Ἔως εἰς τὰς ἐπτὰ ὥρας, ὁποῦ θὰ ὑπάγω, ἔχομεν καιρὸν· τώρα μόλις εἶναι ἕξ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, παλληκάρια, καὶ γρήγορα!

— Μένε ἡσυχος· δὲν θ' ἀργήσῃς, εἶπε γογγύζων ὁ γίγας καὶ διεπέρασεν ὑπὸ τὸ φορεῖον τοὺς ξυλίνους μοχλοὺς. Μόλις τῶντι αἰ ἀχθοφόροι ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἔφθασαν ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ ποταμοῦ, ἤρχισαν νὰ τρέχωσιν ὡς ἀστραπὴ· ὁ δὲ Κορβίνος, βλέπων τὴν ἀνῆκουστον ταύτην ταχύτητα ὑπερέχαιρε, καὶ ἠπόρει μόνον ὅτι δὲν διήλθον ἀπὸ τὰς γνωστὰς οἰκίας, ὅθεν συνήθως διέβαιναν ὁσάκις μετέβαιναν εἰς τὴν Ἀμερικανίδα Γρίμμ. Ἐν τούτοις εἶχον ἐντελῶς ἀπομακρυνθῇ τῆς πόλεως, εἶχον μάλιστα ἀφήσει ὀπίσω αὐτῶν καὶ αὐτὰ τὰ προάστεια, ὅπου ἔκειτο ἡ οἰκία τῆς πελάτου του, καὶ ὅμως τὸ φορεῖον ἵπτατο οὕτως εἰπεῖν ἐκ τοῦ τάχους, ἀντὶ νὰ σταθῇ ἡ δ' ἐκπληξίς του ἐτι μείζων ὑπῆρξεν ὅταν, ἀπομάξας διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ὕαλων ὑγρασίαν, παρετήρησεν ὅτι εὕρισκοντο εἰς τὰς δενδροστοιχίας τῶν Καπουσίνων. Ματαίως τότε γενόμενος ὁ ταλαίπωρος Κορβίνος, καὶ βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὰ θυρίδια τοῦ φορείου, διότι χεὶρ ῥωμαλεωτέρα ἐκράτει αὐτὰ κεκλεισμένα, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ὅλαις δυνάμεσι. Τέλος τὸ φορεῖον ἐστάθη, ὁ δὲ Μακρογιάννης ἠνέωξε τὸ θυρίδιον καὶ λαθὼν ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸν κουρέα, τὸν κατεβίβασεν ὡς μικρὸν παιδίον.

— Ἐφθάσαμεν, εἶπεν.

— Ἐφθάσαμεν; ἐτραύλισεν ὁ Κορβίνος ἐντρομος, ρίψας δὲ περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ἀνῆσυχον καὶ ἰδὼν δένδρα ὑψιτενῆ, ὁμίχλην καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἐνόησε τέλος ὅτι εὕρισκετο

εἰς τὴν λεωφόρον τῶν Καπουσίνων, δηλαδὴ εἰς τῶν περιπάτων ἀπάντων τὸν ἐρημότερον καὶ μελαγχολικώτερον. Ποῦ μὲ φέρετε; εἶπεν ἀνησυχῶς.

— Ἐκεῖ! εἶπεν εἰς τῶν ἀχθοφόρων τείνας τὸν λιχανὸν πρὸς τὸν Τάρνον.

— Ἀστεῖζεσαι βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ Κορβίνος, ὠχριάσας ὡς νεκρὸς καὶ ἀγωνιζόμενος πλὴν εἰς μάτην νὰ μειδιᾷ.

— Τώρα βλέπεις!

— Τί σὰς ἔκαμα, δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ;...

— Ἐρώτησε τὴν συνείδησίν σου!

— Ἡ συνείδησίς μου εἶναι καθαρὰ, δὲν σὰς ἔβλαψα διόλου.

— Δὲν μὰς ἔβλαψες διόλου, εἰ! καὶ τί ἤθελες λοιπὸν ἀπόψε εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, παλληκάρωπε;

— Ἡμαρτον! χαρίσατέ μου τὴν ζωὴν, ἀνέκραξεν ὁ Κορβίνος, συμπλέκων τὰς χεῖρας καὶ γονυπετῶν πρὸ τῶν φονεῶν του.

— Δὲν ἔχει ἡμαρτον, μὴ μὰς χασομερᾷς!

— Τὸ κάμνετε διὰ νὰ μὲ τρομάξῃτε χωρὶς ἄλλο· δὲν πιστεύω νὰ θέλῃτε νὰ μὲ σκότώσῃτε, ὅχι! Μακρογιάννη, φίλε μου, γείτονά μου, σῶσόν με!...

— Κάμε τὴν προσευχήν σου, εἶπεν ὁ Λυκοπόδης, ὅστις μέχρι τοῦδε ἐσιώπα.

Ὅταν ἠκούσθῃ ἡ παγετώδης αὐτὴ φωνή, ῥίγος θανάτου κατέλαβε τὸν Κορβίνον· ἐκύταξε τριγύρω, ἀλλὰ δὲν εἶδεν ἄλλο παρὰ δένδρα· ἠκούσθῃ ἐν ἄκρᾳ ἀγωνία, ἀλλὰ δὲν ἤκουσε παρὰ τὸν φλοίσβον τῶν ὑδάτων τοῦ Τάρνου καὶ ὁ φλοίσβος οὗτος τῷ ἐφάνη μῆνυμα θανάτου. Τότε πλέον ἐλύγισθησαν τὰ γόνατά του καὶ κατέπεσεν ἀναυδὸς ἐπὶ τῆς χλόης.

XV.

Η ΕΙΚΩΝ.

Ὁ Σαδῶκ, ὡς ἂν ἦτο ὠρολόγιον, τὴν ἐβδόμην ἀκριβῶς μετέβη εἰς τὴν εἰσαγγελίαν· ἐκεῖ δὲ εὔρε τὸν μοίραρχον, ὅστις μᾶλλον καὶ τούτου ἀνυπόμονος εἶχε φθάσει πρὸ τῆς ὀρισθείσης ὥρας. Ὁ εἰσαγγελεὺς λοιπὸν τῷ ἀνέγνωσε δύο ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει μετὰ μεσημβρίαν παρὰ τῆς κυρίας Βερνύ καὶ τῆς κυρίας Λαγράβης, ἐν αἷς διὰ τῶν αὐτῶν ὡς ἐγγιστα φράσεων ἀνήγγελλον τὴν ἐλευσίν των καὶ τὴν ἀνακοίνωσιν σπουδαιοτάτων ἀνακαλύψεων ἀμφοτέροι δ' ἐπεραιοῦντο ὡς ἐξῆς· «Εἶδομεν τὸν ἀρχηγὸν

τῆς συμμορίας ἀνευ προσωπίου· εἶναι ἀνθρώπος διακεκριμένης ἀγωγῆς, καὶ θὰ τὸν καταγγείλωμεν.»

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις σφοδρὰν ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Δαγγλῆν.

— Μήπως εἶχες δίκαιον, φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, καὶ πρόκειται τῶντι περὶ τοῦ ἱππότου Δάρκ;...

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, κύριε μοίραρχε, καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οὐδόλως δίδω πίστιν εἰς τὰ ἐγγράφα καὶ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀμφιβόλου τούτου ἐγγονοῦ τοῦ μεγάλου βασιλέως.

— Ἦκουσας ἐν τούτοις, τί ἔλεγον ὁ Νομάρχης καὶ ὁ Ἐπίσκοπος!...

— Πιθανὸν ὁ κύριος Δὲ Γούρκης καὶ ἡ ἡγερότης του νὰ ἠπατήθησαν. Εἶδομεν καὶ ἄλλοτε ἐπιδεξιούς ἀπατεῶνας!

— Ναί, ἀλλὰ πῶς συμβιβάζονται αἱ μεγάλαι χρηματικαὶ ποσότητες, τὰς ὁποίας ὁ νομάρχης λαμβάνει εἰς ὄνομα τοῦ ἱππότου παρὰ τοῦ κυρίου Δὲ Βρετώ;

— Τίς ἐγγυᾶται ὅτι δὲν εἶναι κλοπημαῖαι καὶ ὅτι δὲν εἶναι πλαστογραφημένον τὸ ὄνομα τοῦ Δὲ Βρετώ;

— Ὅχι, δὲν συμφωνῶ ἀπ' ἐναντίας, ὑποπτεύομαι μᾶλλον τὸν Πολωνὸν ἀξιωματικόν, τοῦ ὁποίου οἱ τρόποι καὶ αἱ νυκτεριναὶ ἐκδρομαὶ δὲν μοι ἀρέσκουσι παντάπασι.

— Τὰ πάντα μετ' ὀλίγον θὰ διαφωτισθῶσι καὶ θὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν παρὰ τῶν τριῶν μαρτύρων, τοῦ Κορβίνου καὶ τῶν δύο γυναικῶν.

— Ἐπτά καὶ τέταρτον! εἶπεν ὁ μοίραρχος ἀνυπομονῶν, ἀπορῶ, πῶς ἕως τώρα δὲν ἐφάνησαν πρὸ πάντων ὁ Κορβίνος ὅστις εἶναι ἀκριβεστάτος εἰς τὰς συνεντεύξεις του.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τὸ αἷτιον τοιαύτης βραδύτητος! Ἐν τούτοις ἡ μίσησι παρῆλθεν ὥρα καὶ ὁμως οὐδεὶς ἐφάνη. Τότε ὁ Δαγγλῆς μὴ ἀντέχων πλέον, ἀπέστειλε τὸν Εὐπνητὸν διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ Κορβίνου, οὗτος δὲ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἐπέστρεψε συνοδευόμενος παρὰ τῆς γυναικὸς τοῦ κουρέως, ἥτις ἐν θρήνῳ καὶ κλαυθμῷ διηγήθη, τίνι τρόπῳ διὰ τῶν ἀχθοφόρων ἠρπάγη ὁ σύζυγός της, ἐνῷ δ' ἐξέθετε τοὺς φόβους καὶ τὰς ὑπονοίας της, ἅμα καὶ μετὰ πατάγου κυλισθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ, ἔστη πρὸ τῆς εἰσαγγελίας καὶ μετὰ μικρὸν ἀνέβη ὁ θυρωρὸς πελιδνὸς ὑπὸ

τρόμου καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς δικαστάς, ὅτι ἅμα καὶ ὑπὸ ἡνιόχου παράφρονος ἐλαυνόμενη ἐκόμισε τὸ πτώμα τῆς κυρίας Δαγγάβης. Ὁ Δαγγλῆς καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀκούσαντες ταῦτα καὶ καταβάντες πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ πράγματος, συνήντησαν ἐν τῇ εἰσόδῳ τὸν ἐφημέριον τῆς Βρενσώλης ἄγοντα τὴν μικρὰν ὑπηρετρίαν καὶ τὸν γέροντα πρὸς ἐπιμαρτυρίαν τοῦ φόνου τῆς γραίας Βερνύ.

Ἡ παράστασις ἦτον ὅλως θεατρικὴ, καὶ ὁ μοίραρχος ὑπ' ὀργῆς καὶ συγκινήσεως σιγήσας ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἐπανέλαβεν ἐν τάχει τὴν δραστηριότητά του.

— Ἀγῶμεν, κύριε, εἶπε πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, ἅς ἐργασθῶμεν, καὶ ἅς ἐργασθῶμεν ἐπιμόνως καὶ αὐστηρῶς, ἀποθέμενοι πᾶν αἰσθημα οἴκτου ἢ εὐσπλαγχνίας! ἀκούεις τοὺς κακούργους! προκαλοῦσι τὴν δικαιοσύνην δι' αἱματηροῦ προκλητηρίου· ὁ δῆμιος λοιπὸν θ' ἀνταποκριθῇ εἰς αὐτοὺς καὶ ὁ τροχὸς θ' ἀνταμείψῃ τὸ θράσος των!

Πάραυτα ὁ Σαδῶκ ἀνέλαβε χρέη ἀνακριτοῦ· ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ τετράδιον τῶν καταθέσεων καὶ ἤρχισεν ἐν τάχει τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων· ἀφοῦ δὲ ἡ σύζυγος τοῦ Κορβίνου, ὁ ἁμαξηλάτης, ἡ ὑπηρετρία τῆς Βρενσώλης καὶ ὁ γέρον κατέθεσαν ὅσα ἐγνώριζον καὶ περιέγραψαν λεπτομερῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἐνόχων, ὁ εἰσαγγελεὺς παραβαλὼν τὰ ρηθέντα πρὸς ὅσα ἐν τῷ χαρτοφυλακείῳ του εἶχε προλαβόντως σημειώσει, κατέστρωσε κατάλογον περιέχοντα πεντήκοντα ἐξ ὀνόματα καὶ τὸν ἐνεχείρισε τῷ μοιράρχῳ· ἐκεῖνος δὲ λαβὼν κατὰ μέρος τὸν ὑπαστυνόμενον,

— Δύνασαι, εἶπε πρὸς αὐτόν, νὰ ἐνεργήσῃς ἐντὸς τῆς νυκτὸς ὅλας ταύτας τὰς συλλήψεις;...

— Μάλιστα, συνταγματάρχα μου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ μὴ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἐνεργείας μου ὁ Εὐπνητὸς!

— Διατί; τὸν ὑποπτεύεσθε;

— Ὅσακις τοῦλάχιστον συνέπραξε μετ' ἐμοῦ, ἐπεστρέψαμεν μετὰ χεῖρας κενάς.

— Ἀρκεῖ! ὑπάγετε καὶ σὰς παρέχω ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα!

Ὁ Εὐπνητὸς κατηυθύνθη τότε πρὸς τὴν θύραν, ἀδιάφορον προσποιούμενος ἦθος, ὁ Δαγγλῆς ὁμως τὸν ἐκράτησεν, εἰπὼν ἐπιτακτικῶς

— Νὰ μὴ ἐξέλθῃ κανεὶς ἐκ τῆς εἰσαγγε-

λίαν πρὸ τῆς ἡμέρας! Θυρωρὲ συνόδευσον τὸν Εὐπνητὸν εἰς τὸ ὑπόγειον τῶν βασανιστηρίων καὶ κλείδωσέ τον ἀσφαλῶς, νὰ διανυκτερεύσῃ μετὰ τοῦ πτώματος τῆς κυρίας Βερνύ!

Ἡ νύξ ἐκαρποφόρησεν ἐντούτοις παρ' ἐλπίδα καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ὑπαστυνόμου Βιτάλη Τρεμολλιέρ, ὅστις διὰ νυκτὸς περιῆλθε τὰ καταγώγεια, τὰ καπηλεία καὶ ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ὁπὰς τοῦ Μοντοβάν, καὶ ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, ἅπαντες σχεδὸν οἱ συνεταιριοὶ τῆς μυστηριώδους συμμορίας εὐρίσκοντο ἐγκαθειργμένοι εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Καστελλίου. Καὶ ὁ μὲν μοίραρχος ἐπέστρεψε τότε εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλ' ὁ ἀκάματος εἰσαγγελεὺς ἀπεφάσισε νὰ μὴ γευθῇ ἀναπαύσεως πρὶν περατώσῃ τὸ ἔργον τῆς δικαιοσύνης, διὰ τῆς ἀνακαλύψεως καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ.

— «Κρατοῦμεν, ἔλεγε, τὰς χεῖρας τοῦ ἐγκλήματος, μᾶς ἀναγκαιοῖ ὁμως καὶ ἡ κεφαλὴ πρὸς ἐπίστεψιν τοῦ ἔργου.»

ὑπὸ τοιούτων λοιπὸν ἐμπνεόμενος λογισμῶν, προεγευμάτισεν ἐκ τοῦ προχείρου ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ κατέβη εἰς τὸ ὑπόγειον τῶν βασανιστηρίων, ὅπου ἔμενε φυλακισμένος ὁ Εὐπνητὸς.

Ὁ τίμιος οὗτος ἄνθρωπος, ὡς ὁ ἴδιος ἀπεκάλει ἑαυτὸν, κακὴν διήλθε νύκτα ἐν μέσῳ τοῦ πτώματος καὶ τῶν βασανιστηρίων! Τὸ ὀργιλὸν βλέμμα τοῦ μοιράρχου μεγάλως τὸν ἀνησύχει, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξησχημένον ἔχων τὸ οὖς ἤκουσε τὰς ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἐνεργουμένας συλλήψεις, καὶ ψυχρὸς ἰδρῶς κατέβρεχε τὸ πρόσωπόν του, διότι ἐφαντάζετο ὅτι ἀπὸ ἰστοῦ ἀράχνης ἐκρέματο ἡ ζωὴ του, καθότι οἱ συνένοχοί του ἦτο πιθανότατον ὅτι θὰ τὸν ἐπρόδιδον, διὰ τῶν βασάνων ἀναγκαζόμενοι. Ὡ, πόσον τώρα πικρῶς μετενόει ὅτι δὲν ἀπεσύρθη πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ νὰ ζήσῃ ἐκεῖ ὡς τίμιος ἄνθρωπος!

Τὰς σκέψεις ταύτας ἀποτόμως διέκοψεν ὁ πρῶτος τῶν ὑπὸ τοῦ Σαδῶκ ἀνασυρομένων μοχλῶν τῆς θύρας. Ἀποφασίσας ἐν τούτοις ν' ἀντικρούσῃ οἰανδήποτε κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἐπέφερον, ἀνέλαβεν ἥθος ἀτάραχον καὶ ψυχρὸν καὶ περιέμενε, τὴν μὲν καρδίαν περίτρομον τὸ δὲ πρόσωπον γαλήνιον ἔχων. Τὸ εὐτύχημα ὅμως διὰ τὴν δικαιοσύνην ἦτον ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς εὐκόλως δὲν ἠπατάτο, ὅθεν ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἀταραξία τοῦ Εὐπνη-

τοῦ διηρέθισε τὰς ὑπονοίας του. Τοιαύτη ἀκαιρος καὶ ὑπέρμετρος ἀταραξία ἀποδενκνύει ἐνοχλὴν, διελογίσθη ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ πάραυτα ἤρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ προσεκτικῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων, ὕστερον δὲ διὰ τοῦ τραχέος καὶ λακωνικοῦ αὐτοῦ ὕφους,

— Ἡξεύρεις πρὸς τί ἐρχομαι; εἶπεν αὐτῷ.

— Διὰ νὰ μὲ ἐλευθερώσῃτε, πιστεύω, τῆς φυλακῆς, ἀπεκρίθη ὁ ἐνωμοτάρχης μετὰ προμελετημένης ἀφελείας. Ἀ, κύριε Σαδῶκ, κακὸς σύντροφος, μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶναι ὁ νεκρὸς! Προτιμῶ νὰ τρέχω εἰς τὰ δάση τὰ μεσάνυχτα καὶ νὰ διαβαίνω βουνὰ καὶ λαγκάδια, παρὰ νὰ φυλάττω ἓνα πτώμα!

— Σὲ πιστεύω, δὲν θὰ ἐφοβέισο τόσο οὐδὲ θὰ σὲ ἤλεγχεν ἡ συνείδησίς!

— Δὲν εἶπον ὅτι εἶμαι δειλὸς, κύριε Σαδῶκ, ὅσω δὲ διὰ τὴν συνείδησίν μου, δὲν βλέπω ποῖον ποτὲ ἔβλαψα...

— Ὁ Βιτάλης Τρεμολλιέρ συνέλαβεν ἐντὸς τῆς νυκτὸς πεντήκοντα ἐξ ἡσυχίας...

— Καλὰ τοὺς ἔκαμε, τοὺς ἀχρεῖους καὶ ὁ θεὸς εὐλογητός! πολλάκις ἐξενύκτισα ἐξ αἰτίας των.

— Κατέθεσαν πολλὰ εἰς τὴν ἀνάκρισιν, Εὐπνητέ!

— Δὲν ἀμφιβάλλω.

— Ὑποθέτεις τί μοι εἶπον;

Ὁ Εὐπνητὸς φοβηθεὶς μὴ τοι ἐξ ἀπροσεξίας περιπέσῃ εἰς τινα παγίδα, ἐσιώπησεν.

— Ἀκουσον, ὑπέλαβεν ὁ Σαδῶκ, μόνῃ ἡ καθαρὰ καὶ εἰλικρινὴς ἐξομολόγησις δύναται νὰ σὲ σώσῃ.

— Τί λέγουν αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι ἐγὼ δὲν ἡξεύρω, σὰς λέγω μόνον ὅτι δὲν ἔχω νὰ ἐκμυστηρευθῶ τίποτε περιπλέον ἀφ' ὅσα εἶπον εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τὸν κύριον μοίραρχον.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀφοῦ ἐπὶ ματαίῳ ποικιλοτρόπως τὸν ἐξέτασεν, ἀπελπισθεὶς ἤλλαξε διὰ μιᾶς μέθοδον καὶ τὸν ἠρώτησεν ἐὰν ἐγνώριζε τὴν μαρκτησίαν...

Ὅσω καὶ ἂν ἐδέσποζεν ἑαυτοῦ, ἡ ἀπότομος αὐτῇ ἐρώτησις τὸν ἐθορύβησε, συνελθὼν μολοντοῦτο ἐν τάχει, ἠρνήθη ἐπανειλημμένως τὸ πρᾶγμα· ἦτον ὁμως παράκαιρα πλέον! Ὁ Σαδῶκ διείδε κάπως ἀκτίνα ἀληθείας, καὶ καθὼ ἐμπειρὸς ἰχνηλάτης δὲν παρέβλεψε τὴν εὐκαιρίαν διατάξας ἐπομένως τὸν Εὐπνητὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀπέστειλε τὸν ὑπαστυνόμον νὰ καταλάβῃ διὰ τριῶν ἐνωμοτιῶν ὅλας τὰς ἐξόδους τοῦ κήπου τῆς ἀνθοπωλίδος, αὐτὸς δὲ περιτυλι-

χθεις εἰς εὐρὺν ἐπεנדύτην καὶ τοὺς πετάσους τοῦ πίκου τοῦ μέχρις ὀφθαλμῶν καταβιάσας, διευθύνθη, οὕτω μεταμφιεσθεὶς πρὸς τὸν Τάρνον.

Ἐξερχόμενος τῆς εἰσαγγελίας συνήντησε τὴν κηδεῖαν τοῦ ἐξοχωτάτου καὶ ἰσχυροτάτου ἀρχοντος κυρίου Δαλλιέ, πρῶην βαρόνου δὲ Κοσάντ· πλησίον δὲ τοῦ ποταμοῦ εἶδε πολυάριθμον ἄθροισμα ἀνθρώπων ἱσταμένων κύκλῳ νεκροῦ τινος σώματος ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀνασυρθέντος.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἀστυνομικόν τινα κλητῆρα ὃν διέκρινε μεταξύ τοῦ πλήθους.

— Εἶναι ὁ δυστυχὴς Κορβίνος! κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Ἀ, κύριε Σαδῶκ! εἶπον ταυτοχρόνως πολλοὶ τῶν περιεστώπων, ἐκβαλόντες τοὺς πίκους τῶν καὶ παραμερίσαντες, ὁ καυμένος ὁ Κορβίνος δὲν θά μᾶς κτενίσῃ πλέον. Κυττάξατε πῶς οἱ ἀχρεῖοι αὐτοὶ κακοῦργοι τὸν ἐσαβάνωσαν πρὶν τὸν πνίξωσιν!

Ὁ Σαδῶκ ἐπλησίασε καὶ εἶδεν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κρηίδος τοῦ ποταμοῦ τὸ πτώμα τοῦ κουρέως, ἀναγνωρίζομένου ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἐκ τῆς πολυποικίλου ἐνδυμασίας· οἱ λησταὶ τῷ ἀφῆρσαν τὸν λαίμοδέτην, τὴν χρυσὴν ταμβακοθήκην καὶ τὰς ἀργυρὰς πόρπας τῶν σανδαλίων τοῦ καὶ τὸν ἔδεσαν χεῖρας καὶ πόδας διὰ χονδρῶν σχοινίου. Διὰ ποίου δὲ εἵδους θανάτου τὸν ἐφόνευσαν πρὶν τὸν ρίψωσιν εἰς τὸν ποταμόν, ἐφαίνετο ἐκ τοῦ διπλοῦ μελανοῦ αὐλακος τοῦ διαγραφομένου περὶ τὸν λαιμόν του. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐν τούτοις ἐνῶ ἐξήταζε τὸ πτώμα δὲν ἐλησμόνει καὶ τὸν Εὐπνητόν· ἰδὼν λοιπὸν ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένει εἰς αὐτόν τὸ θέαμα τοῦτο, καὶ ὅτι ἀπέστρεφε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ δὲν ἐπλησίαζεν, ἐπέστη ἐντελῶς περὶ τῆς ἐνοχῆς του, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἐπιθυμῶν, κατὰ τὴν συνήθη αὐτῷ φράσιν, νὰ κοπανίσῃ τὸν σίδηρον ἐν ὁσῷ ἦτο πεφυρακτωμένος.

Φθάσας παρὰ τὸ πορθμεῖον τοῦ Σιδηροπελέκα ἠτοιμάσθη νὰ καλέσῃ τὸν ἄγριον τοῦτον χάρινα τῆς νήσου· ἀλλ' ὁ γέρων πορθμεὺς ἰδὼν τὸν Εὐπνητόν ἔλυσε τὴν λέμβον του καὶ ἔσπευσεν εἰς συνάντησίν του, ὅταν δὲ ἐφθασε παρὰ τοὺς πόδας σχεδὸν τοῦ Σαδῶκ, εἶπε γογγύζων.

— Θέλετε ἀνθῇ, πιστεύω, γεροκατεργα-
ραῖοι, εἰ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀμέσως ὁ Σαδῶκ, ἀτενί-

ζων βλοσυρῶς τὸν Εὐπνητόν.

— Ἐλάτε μέσα λοιπόν!

Ἡ θέσις τοῦ ἐνωμοτάρχου κατέστη κρισιμωτάτη, διότι ἐκ τοῦ συνεγγυς καὶ ἀγρύπνως ἐπιτηρούμενος παρὰ τοῦ Σαδῶκ, οὔτε νεῦμα οὔτε κίνημα ἀπαρτηρήτως ἠδύνατο νὰ κάμῃ· ἐκάθισε λοιπὸν φιλοσοφικῶ τῷ τρόπῳ καὶ σταυρώσας ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖρας ἀπέτεινε διὰ τῆς διανοίας ἐνθέρμους ἱκεσίας πρὸς ὅλους τοὺς ἄγριους ἵνα ἐπιβάλωσι χαλινὸν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀσυνέτου πορθμεῶς· ἀλλ' ἦτο πρᾶγμα ἀκατόρθωτον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διότι μόλις τὸ ἀκάτιον ἀπεμακρύνθη τῆς ἀκτῆς, ὁ Σιδηροπελέκας λαβὼν τὰς κώπας,

— Ἐ γαλάζιο πτερό, τὸν εἶδες ἐκεῖ κάτω; εἶπε δεικνύων διὰ κινήσεως τῶν ὤμων τὸ μέρος ἐνθα ἔκειτο τὸ πτώμα.

Ὁ Εὐπνητὸς λέξιν δὲν εἶπε καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀποκριθέντος ὅμως ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Σαδῶκ, ὁ γέρων ἐξηκολούθησεν.

— Ἡμεῖς τὸ εἶπαμεν πολλαῖς φοραῖς ὅτι ἐκεῖ θὰ καταντήσῃ, δὲν λέγω ἀλήθεια;

— Τοὺς κακοῦργους! ἐτραύλισεν ὁ Εὐπνητὸς ἀναλαμβάνων τὴν ὑπόκρισίν του.

— Τὸν ἐξεπάστρεψαν εἰς τὰς ἐπτὰ ὥρας, ἐκεῖ εἰς τοὺς βράχους· δύο φοραῖς ἐφώναξε βοήθεια, τὸν ἤκουσα.

— Δὲν θὰ τὴν φύγουν τὴν κρεμάλα ἐννοιά σου!

— Μῆτε σὺ, γαλάζιο πτερό, δὲν θὰ γλυτώσῃς, ὅταν μάθῃ ἡ ἀστυνομία ὅτι τὰ παίζεις καὶ μὲ αὐτὴν καὶ μ' ἐκείνους, μῆτε αὐτὸς ὁ γεροκατεργάρης ὅπου κουβαλεῖς μαζί σου, διατὶ θὰ σοῦ μοιάζει, πιστεύω.

Τὴν καρδίαν τραυεῖς ὁ Εὐπνητὸς, ἐσώπησε καὶ καθ' ὅλον τὸν ἐπίλοιπον πλοῦν διέμεινεν ἀκίνητος ὡς μάρμαρον.

— Ἐφθάσαμεν! εἶπεν ὁ Σιδηροπελέκας προσορμίζων τὴν λέμβον, πηγαίνετε τώρα εἰς τὸ περιβόλι, διαβολάνθρωποι, φυλαχθῆτε ὅμως γιατί κάμνει κρύο σήμερα, καὶ εἶχες δίκαιο σὺ, γαλάζιο πτερό, πολὺ δίκαιον ὅπου ἐμήνυσες μὲ τὸν Πιτόσχην ὅτι θὰ πέσῃ χαλάζι καὶ ὅτι ἐκεῖνος ὅπου ἐπνίξαν ἐκεῖ κάτω, εἶδε τὸν βασιλίσκον.

Ὁ Σαδῶκ διευθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ στραφεὶς διὰ μιᾶς,

— Θὰ ἀρνηθῇς καὶ τώρα; εἶπε πρὸς τὸν Εὐπνητόν.

Ἐν ὅχι σχεδὸν ἀκατανόητον ἐξῆλθε τοῦ ἔρκους τῶν ὁδόντων τοῦ Ἰσχαριώτου τῆς

εισαγγελίας.

— Τὸ ἐγκλημά σου εἶναι προμερόν καὶ πάσης ποινῆς ἀνώτερον, διότι τὰ βασανιστήρια καὶ ὁ τροχὸς εἶναι ῥόδα πρὸς κακούργους τοιούτους, ὅποῖος σὺ, καὶ ὅμως, ἐάν με συνδράμῃς εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἀρχηγοῦ, σοὶ χαρίζω τὴν ζωὴν.

Ὁ Εὐπνητὸς ἐσκίρτησε καὶ διὰ φωνῆς, ἐπιμαρτυρούσης εἰλικρίνειαν περὶ τῆς ὁποίας ὁ πολῦπειρος εἰσαγγελεὺς οὐδόλως ἐδυσπίστησεν, ὡμολόγησεν ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῆς συμμορίας ἐγνώριζε τὸν ἀρχηγὸν πλὴν τῆς μαρκησίας, καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδ' αὐτοῦ ἐξαιρουμένου εἶδον ποτὲ αὐτὸν ἄνευ προσωπείου.

— Εἶναι ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, καθὼς ὁ ἱππότης Δάρκ; ἠρώτησεν ὁ Σαδῶκ.

— Ἀπαράλλακτος, καὶ φέρει πολῦτιμον ἄνθρακα εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα.

— Καλὸν εἶναι τὸ γνῶρισμα· ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ, διότι ὁ πεπρακτωμένος σίδηρος θ' ἀναγκάσῃ τὸ ἄθλιον αὐτὸ γύναιον νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ τὸ κατορθώσητε, κύριε εἰσαγγελεῦ, διότι αὕτῃ δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι χαλύβδινος διάβολος! Ὁ ἀποθάνῃ ὑπὸ τὰς βασάνους, ἀλλὰ δὲν θὰ ὁμιλήσῃ, ὅταν μάλιστα πρόκηται νὰ προδώσῃ τὸν Μαῦρον, καθὼς αὐτοὶ τὸν ὀνομάζουν, τὸν ὁποῖον λατρεῖ.

— Ἐγὼ ἐγγυῶμαι περὶ τούτου.

— Προτιμότερον, φρονῶ, νὰ προσπαθῶμεν διὰ τοῦ δόλου ν' ἀνακαλύψωμεν τὸ μυστήριον.

— Δὲν ἀντιλέγω, ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσωμεν;

— Εἶναι περικυκλωμένον τὸ περιβόλι;

— Τὸ φυλάττουσι τρεῖς ἐνωμοταί.

— Ἐλάτε λοιπόν, καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ ἀφωσιωμένος εἰς σᾶς.

Ὁ Εὐπνητὸς ὠδήγησε τὸν εἰσαγγελέα εἰς τὴν οἰκίαν, γινώσκων ὅτι ἡ μαρκησία ἔλειπε, καθότι παρελθούσης τῆς πρώτης ὁρμῆς ἐπῆλθεν ἡ μεταμέλεια καὶ ὁ ἐλεγχος τοῦ συνειδότος· βαθεῖς στεναγμοὶ ἐξήρχοντο τοῦ στήθους τῆς καὶ ἐτέλει λειτουργίας καὶ μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν θυμάτων αὐτῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Καρμηλιτῶν. Ὁ Εὐπνητὸς λοιπὸν ἀπεμάχρυνεν ὑπὸ διαφόρους προφάσεις τοὺς ὑπηρέτας καὶ κλεισθεὶς μετὰ τοῦ Σαδῶκ εἰς τὸ κομωτήριο τοῦ μικροῦ τούτου καὶ παλαιοῦ οἰκίσκου,

— Ἐδῶ, εἶπε δεικνύων δύο μεγάλους καθρέπτας, ἴσως εὔρομεν ὅ,τι ζητεῖτε. Ἦκουσα ὅτι ἡ μαρκησία εἶχεν εἰκόνα τοῦ Μαύρου καὶ ὅτι ὥρας ὀλοκλήρους τῆς νυκτὸς διήρχετο θαυμάζουσα αὐτήν· ἐδῶ λοιπὸν εἶναι, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἀλλ' ὅπωςδήποτε ἄς δοκιμάσωμεν.

Εἶπε καὶ διὰ τῆς χειρὸς ὤθησεν ἀπόκρυφον ἐλατήριο, καὶ πάραυτα ὁ καθρέπτης ἀποσπασθεὶς τοῦ τοίχου ἠνεώχθη ὡς θύρα καὶ ἀπεκάλυψεν εἰκόνα ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους. Ὁ Σαδῶκ ἀνεφώνησεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἐπλησίασεν, ἀλλ' αἰφνης αἱ χεῖρές του κατέπεσαν ὑπὸ θάμβους καὶ ἀπελπισίας· ἀπὸ τὸν ἀπεικονισμένον ἐκεῖνον ἄνδρα τὸν πολυτελῶς ἐνδεδυμένον ἔλειπεν... ἡ κεφαλὴ!

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ Εὐπνητὸς ἐνῶ ὁ εἰσαγγελεὺς παρετήρει τὴν εἰκόνα μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἴσως ἡ κεφαλὴ κρύπτεται ἀπὸ τὸν ἄλλον καθρέπτην.

Ταυτοχρόνως ὤθησε μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας τὸ ἐλατήριο· ἀλλὰ τότε αὐτὸς ὠπισθοχώρησε καὶ ὠπισθοχώρησεν ὑπὸ τρόμου καὶ ἐκπλήξεως κινηθεὶς, διότι ἀνοιχθέντος τοῦ καθρέπτου ἐφάνη στενὸς διάδρομος, μέχρι τοῦδε κρυπτόμενος, καὶ εἰς τὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ ὀρθὴ ἡ μαρκησία ἀτενίζουσα κατὰ πρόσωπον τὸν Εὐπνητὸν, τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πυριφλεγείς.

— Προδότα, εἶπε τέλος ὑποκώφως, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φυλάττετε πίστιν εἰς τὰ ἄνθη; λάβε λοιπὸν τὸν μισθόν σου!

Ἡ πυρίτις ἀνεφλέχθη, ὁ δὲ Εὐπνητὸς ὑπὸ σφαίρας βληθεὶς τὴν καρδίαν, κατέπεσεν ὑπτιος πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σαδῶκ. Ὁ Βιτάλης Τρεμολλιέρ ἀκούσας τὸν κρότον τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως προσέδραμεν ἀμέσως μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν χωροφυλάκων.

— Ἀφοπλίσατε τὴν γυναῖκα ταύτην, εἶπεν ὁ Σαδῶκ τεθορυβημένος ὀλίγον.

— Ἄλλο ὄπλον δὲν ἔχω, ἀπεκρίθη περιφρονητικῶς ἡ μαρκησία, ἐκτὸς τούτου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμώρησα τὸν προδότην.

— Διατί τὸν ἀποκαλεῖς προδότην; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Διότι ἐνῶ ἦτο ψυχὴ τε καὶ σώματι ἀφωσιωμένος εἰς ἡμᾶς, ὕστερον μᾶς ἐπώλησεν.

— Ἀλήθειαν λέγεις;

— Παρατηρήσατε, εἶπεν ἀναστρέφουσα τὴν χειρίδα τῆς, καὶ θὰ ἰτεδῇ ὅτι εἰς τὸν ἀρι-

στερόν βραχίονα φέρει παρόμοιον ἀνθρώπων.

— Πολύτιμον γνώρισμα! ἐψιθύρισε ὁ Σαδῶκ· ἐπειτα προσέθηκεν, Ἀφήσατέ με μόνον μετ' αὐτῆς τῆς διαβολικῆς γυναικός.

Οἱ χωροφύλακες ἐξῆλθον συνεπάγοντες καὶ τὸ πτώμα τοῦ συντρόφου των, ἀμα δ' ἡ θύρα ἐκλείσθη.

— Κύριε Σαδῶκ, εἶπεν ἡ μαρκησία ἐμφαίνουσα ἐνεργητικὴν καὶ γαλήνιον συνάμα ἀπόφασιν, καταπλήξασαν αὐτόν, μὴ χάνετε τοὺς λόγους σας εἰς ἐρωτήσεις, ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλάς, διότι εἰς τὰς πρώτας δὲν θὰ ἀποκριθῶ, τὰς ὑποσχέσεις θεωρῶ γελοίας, τὰς δὲ ἀπειλάς περιφρονῶ. Ἐπιθυμεῖτε νὰ γνωρίσητε τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνος, ἀλλὰ σὰς λέγω ὅτι δὲν θὰ τὸ γνωρίσητε ποτε, διότι τὸ μυστήριον αὐτὸ δὲν θὰ μοι τὸ ἀποσπάσωσιν οὔτε βία οὔτε βάσανοι· θὰ συναποθάνῃ μαζί μου καὶ ὁ δῆμιος θὰ τὸ θάψῃ μετὰ τοῦ πτώματός μου.

— Σὺ διέπραξες τὴν ἐν Βαστίδι ληστείαν;

— Θὰ σὰς τὸ εἶπω ἀπὸ τοῦ ἱκρίωματος.

— Ἀλλόκοτον πλάσμα, μὰ τὸν Θεόν! ἐψιθύρισε ὁ σπανίως βλασφημῶν εἰσαγγελεύς· ἔάν ὁ χαρακτήρ αὐτῆς τῆς γυναικός ἐλάμβανε ῥοπήν εἰς τὸ καλὸν θὰ τὴν ἀνεδεικνυεν ἡρώϊδα, δυστυχῶς ὅμως ἐστράφη εἰς τὸ πονηρὸν καὶ παρήγαγε φοβερόν τῆς κοινωνίας ἔκτρωμα.

— Χαίρετε, κύριε Σαδῶκ! καὶ προσπαθήσατε ν' ἀνεύρητε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰκόνος, εἶπεν ἡ μαρκησία καὶ ἐγενεν ἀφαντος ἐντὸς τοῦ διαδρόμου, ἐλαφρὰ ὡς σκιά. Ὁ δὲ εἰσαγγελεύς ἡξέυρων ὅτι ὅλαι αἱ ἐξοδοὶ ἐφυλάσσοντο ὑπὸ χωροφυλάκων δὲν ἐταράχθη πολὺ ἐκ τῆς φυγῆς τῆς, ἡγνόει ὅμως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον βραδύτερον ἔμαθεν, ὅτι ὁ διάδρομος ἦγε δι' ὑπογείου ἐξόδου εἰς τὸν ποταμόν, ὅπου περιέμενε τὴν μαρκησίαν τὸ πορθητεῖον τοῦ Σιδηροπελέα, δι' οὗ διεσώθη βοηθεία καὶ τῆς ὁμίχλης ἀπὸ τῆς καταδιώξεως τῶν χωροφυλάκων.

Καὶ μ' ὅλον τοῦτο ὁ Σαδῶκ ἠὲ χαριστήθη τὰ μέγιστα ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του, διότι ἐπιμόνως ἐξετάζων τὴν ἀκέφαλον εἰκόνα, ἀνεκάλυψεν εἰς γωνίαν τινὰ αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ ζωγράφου, περιφήμου ὄντος μαθητοῦ τοῦ Ῥώκου τοῦ ἐκ Τολώσσης. Μετακομίσας λοιπὸν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν του, προσεκάλεσε καὶ τὸν ζωγράφον, ὅστις ἐνθυμηθεὶς ἐντελῶς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ πρωτοτύπου ἀνέλαβεν ἀντὶ τρισχιλιοφράγχου ἀμοιβῆς ν'

ἀνακαινίσῃ τὴν εἰκόνα· ὅθεν κλεισθεὶς εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ εἰσαγγελεύς καὶ τρεῖς ἡμέρας ἐργασθεὶς, τὴν τετάρτην προσεκάλεσε τὸν Σαδῶκ, οὗτος δὲ ἰδὼν τὴν εἰκόνα διὰ μιᾶς ἐλειποθύμησεν.

XVI.

Ο ΜΑΥΡΟΣ.

Τέσσαρες παρήλθον μῆνες ἀπὸ τῆς συλλήψεως τῶν ληστῶν καὶ τῆς δραπετεύσεως τῆς μαρκησίας· τὰ ῥόδα τῆς ἀνοίξεως ἐστόλίζον τοὺς κήπους ὁμοῦ μὲ τὰ λευκὰ τῆς ἀμυγδαλαίας ἀνθη, καὶ ἡ ἐλαφρὰ αὖρα, σαρώνουσα τοὺς εὐώδεις τάπητας τῶν Πυρρήναιων ἐπλήρου τὴν ἀτμοσφαῖραν εὐάρεστου ὁσμῆς. Ἡ δὲ Δαλλιὲ καθημένη ὑπὸ τινὰ ἀναδενδράδα τοῦ κήπου τῆς ἐκέντα πρὸ ὀλίγης ὥρας, ὅταν ὁ ὑπὸ τῆς ἀνῆγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ ἱππότου Δάρκ. Ὁ εὐγενὴς οὗτος ἄρχων μόλις πατῶν ἐπὶ τῆς ἀμμου ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν Λουκίλην μὲ τὸν ἄβρὸν καὶ ἐλευθέριον ἐκεῖνον τρόπον, τὸν προσκτώμενον διὰ τῆς καλῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς μεγάλης τοῦ κόσμου πείρας. Τόσῳ δὲ τέλειος καὶ καθ' ὅλα ἀμειπτος ἦτον ὁ καλλωπισμός του, ὥστε ἡ Δαλλιὲ ἐξεπλάγη καὶ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν της.

— Ἐπειδὴ σήμερον, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, πρόκειται νὰ πολεμήσω ἐχθρὸν ἐπιφοβόν, ἐνόμισα καλὸν νὰ ὀπλισθῶ καθ' ὅλα ὡς καλὸς στρατιώτης.

Ἡ Λουκίλη κατέστη περίσκεπτος, ἀλλ' ὁ ἱππότης, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν παρετήρησε τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην,

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κυρία μου, εἶπε, νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἐάν χθὲς τὸ ἐσπέρας ὁ κύριος δὲ Γούρκης ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπιτκεφθῇ.

— Ἦλθε, μάλιστα, καθὼς καὶ ἡ αὐτοῦ πατιέρου.

— Συμπεραίνετε λοιπὸν τότε τὸ αἷτιον τῆς σημερινῆς ἐπισκέψεώς μου;

— Ἐννοῶ, ἔρχεσθε ν' ἀκούσητε τὴν ἀποκρίσιν μου. Σὰς βεβαιῶ, κύριε, ὅτι ἡ παροῦσα θέσις μου ἤθελε πολὺ μὲ στενοχωρήσῃ, ἂν δὲν ἐγίνωσκον κατὰ βάθος τὸ εὐγενὲς τῆς ψυχῆς σας καὶ δὲν προέβλεπον ὅτι οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ὑποληπτόμεθα εἶναι παντοῦ καὶ πάντοτε εὐπρόσδεκτοι.

— Ἀγνοῶ τί τὸ προοίμιον τοῦτο δηλοῖ,

ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι με μαγεύει καὶ με ἀνη-
συχεῖ ἐνταύτῳ.

— Καθήσατε ἐδῶ, εἶπεν ἡ Δαλλιὲ μετὰ γλυ-
κύτητος καὶ ἀκροασθῆτέ με, παρακαλῶ, προ-
σεκτικῶς, διότι θὰ σὰς ὁμιλήσω με ὅλην τὴν
εἰλικρίνειαν. Καὶ πρῶτον μὲν σὰς διαβε-
βαιῶ, καὶ τὰ χεῖλη μου οὐδέποτε ἐψεύσθη-
σαν, ὅτι ἡ γενομένη χθὲς ἐκμυστήρευσις
ὑπὸ τοῦ κυρίου νομάρχου δὲν ἠῤῃξεν οὐδό-
λως τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁ-
ποῖαν δικαίως αισθάνομαι πρὸς ὑμᾶς ἀφ' ἧς
ὥρας σὰς ἐγνώρισα· ἐπομένως ἡ φιλία τοῦ
ἱππότου Δάρκ μοι ἦτο τόσω ποθητὴ καθὼς
ἡ αἵτησις τοῦ ἐγγόνου τοῦ Λουδοβίκου
XIV μοι περιποιεῖ τώρα δόξαν.

— Ὡ, δὲν ἀμφιβάλλω παντάπασι ὅτι δὲν
ὁμοιάζετε τὰς γυναῖκας τῆς ἐποχῆς μας
τὰς θαμβουμένας ὑπὸ κενοδοξίας! ἀλλὰ
πρὸς θεοῦ, κυρία, ἐξαγάγετέ με τῆς σκλη-
ρᾶς αὐτῆς ἀμφιβολίας!

— Ὑψηλότατε, θὰ ἐχῆτε διὰ παντός τὴν
φιλίαν μου...

— Ἀλλ' οὐδέποτε τὸν ἐρωτᾷ σας! Σκληρὰ
εἶναι ἡ καταδίκη καὶ ὁμως τὴν ἀνέμενον!
Εἶναι ἐμφυτὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ὀλεθρία
περιέργεια ἥτις ἀδιαλείπτως μᾶς ὠθεῖ εἰς
τὴν ἄβυσσον, ὅπου ἐπὶ τέλους ναυαγεῖ ἡ
τάλαινα καρδιά μας!

— Συγχωρήσατέ με, καὶ ἄς διαμείνωμεν φί-
λοι! Εἰσθε μεγαλόψυχος καὶ δὲν θὰ μνησι-
καχίσσητε κατ' ἐμοῦ!...

— Ἐγὼ, κυρία; ἀπαγε! θέλω τούναντιον
ὑποκύβειν ἀπελπισία ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυσ-
μοίρου εἰμαρμένης, ἥτις ἀπὸ τῆς κοιτίδος
μου αὐτῆς ἀείποτε με κατατρέχει, ἀπὸ καρ-
δίας καὶ ἐνθέρμως εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς εὐ-
δαιμονίας σας! Εἶθε δὲ μόνον τῆς εὐδαιμο-
νίας αὐτῆς ὁ συμμεθέξων νὰ ᾔναι ἀντάξιός
ὑμῶν!...

— Χαίρετε! ὕψηλότατε, εἶπεν ἡ Λουκίλη ἐ-
γειρομένη καὶ ὀρέγουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν
ἱππότην, ὅστις τὴν προσήγγισεν εὐσεβάστως
εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ὕστερον μὴ δυνάμενος
ἐνεκα συγκινήσεως ν' ἀποκριθῇ ἐφυγε, δεινὸν
εἰς τὴν καρδίαν τραῦμα φέρων. Ἐνῷ δ' ἐ-
ξήρχετο τῆς θύρας, συνηντήθη μετὰ τῆς
Θηρεσίας καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐρχομένων
πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Δαλλιέ. Ἡ Λου-
κίλη ἦτο φύσει καλοκάγαθος καὶ ἐπομένως
ἐσχυρῶρπασε καὶ κατέστη μελαγχολικὴ, ἀ-
ναλογιζομένη ὅτι ἐγένετο πρόξενος βαθείας
λύπης εἰς τὸν ἱππότην Δάρκ· ὅταν ὁμως εἶ-

δε τὴν Θηρεσίαν καὶ τὸν Βίκτωρα, τὸ πρόσω-
πὸν της ἐφαιδρύνθη καὶ ἠκτινοβόλησεν ὡς
ὁ οὐρανὸς ἀφοῦ κοπάσῃ ἡ καταιγίς. Ἀλλ' ὁ
Βίκτωρ ἄγρυπνος ὦν καὶ ἀνήσυχος ὡς ἐν
γένει οἱ ἐράσται, διείδε τὴν παροδικὴν ἐκεί-
νην μελαγχολίαν καὶ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ τὸ
αἴτιον.

Ἡ Λουκίλη, συνεννοηθεῖσα διὰ νεύματος
μετὰ τῆς Θηρεσίας, ἐπὶ τινα καιρὸν διεσχέ-
δαζε πειράζουσα αὐτὸν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους
βλέπουσα ὅτι ἐξελάμβανε τὸ παίγνιον τοῦ-
το ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψιν,

— Ἀκουσον, εἶπε τότε, ἐπειδὴ ἐπιμένεις,
θὰ σοὶ εἰπῶ διατί ἐμελαγχόλησα, ἀλλ' ἀφοῦ
πρῶτον μοὶ ὀρχισθῆτε σύ καὶ ἡ Θηρεσία
περὶ τῆς ἐγεμυθίας σας.

Δοθείσης δὲ προθύμως τῆς ὑποσχέσεως,

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἐξηκολούθησεν, ἤλ-
θον ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὁ νομάρχης καὶ μοὶ ἐ-
καμον ἐπισήμως πρότασιν γάμου.

— Δι' ἐαυτοὺς, βεβαίως, ὄχι, εἶπεν ἡ Θηρε-
σία εὐθύμως, βλέπουσα τὸν ἐν ἀγωνίᾳ ἀ-
κρώμενον ἀδελφὸν της.

— Ἐμάντευσας· προέκειτο τῶνόντι περὶ με-
γάλου τινος ἄρχοντος καὶ τι μάλιστα
πλέον!...

— Περὶ τίνος λοιπὸν πρίγκηπος!...

— Ναί, περὶ ἑνὸς ἐξ αἵματος πρίγκηπος!...

— Ὁραῖος μῦθος! εἶπεν ἡ Θηρεσία ἐν πε-
ποιθήσει φρονούσα ὅτι ἦτον ἀστεϊσμός.

— Δὲν ἀστεύομαι, ὁ προτεινόμενος γαμ-
βρός, φιλότατῃ μου Θηρεσία εἶναι ἐγγονὸς
τοῦ Λουδοβίκου XIV καὶ οὐδὲν ἥττον!

— Ἐλα δά! εἶναι τοῦτο δυνατόν;...

— Εἰσερχόμενοι δὲν συνηντήσετε τὸν ἱππό-
την Δάρκ;

— Ναί, καὶ λοιπόν; ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ.

— Λοιπὸν αὐτὸς εἶναι ὁ προταθεὶς καὶ εἶ-
ναι υἱὸς τοῦ κόμητος τῆς Τολώσσης, ὅστις
ἦν υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου XIV καὶ τῆς κυ-
ρίας Βαλλιέρ!

— Ἀκούεις τιμὴ, ἀγαπητῇ μου φίλῃ!...

— Πρίγκηπισσα ἐξ αἵματος! δὲν εἶναι μι-
κρὸν πρᾶγμα.

— Καὶ τί ἀπεκρίθης;...

— Μάντευσον!...

— Ὅτι θὰ σκεφθῇς ἐπὶ τῆς γενομένης προ-
τάσεως!

— Ὅχι, ἀδελφῇ!

— Τότε τί νὰ εἰπῶ; δὲν δύναμαι νὰ μαν-
τεύσω.

— Οὔτε σὺ, Βίκτωρ; εἶπεν ἐκείνη καὶ ἔ-

μειδία τόσω τρυφερά, ὥστε ἐκεῖνος ἐγону-
πέτησε πρὸ αὐτῆς καὶ κατεφίλησε δακρύων
τὰς χεῖράς της.

— Ἐν τούτοις* κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἐγγίστα
χρόνον ἄλλοιόν ὅλως δρᾶμα διεδραματίζετο
ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ. Ἀπὸ τῆς εἰς τὸν κῆπον
τῆς μαρκησίας δηλαδὴ ἐκδρομῆς τοῦ εἰσαγ-
γελέως καὶ τοῦ φόνου τοῦ Ξυπνητοῦ, ἀν καὶ
οἱ σημαντικώτεροι τῶν ἐνόχων ἐνέπεσαν εἰς
τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης καὶ διετέλουν εἰς
τὰς φυλακάς, ἡ ἀνάκρισις ὅμως ἔμενεν εἰς
τὴν αὐτὴν πάντοτε στασιμότητα· ἐφαίνετο
ὥσπερ ἀνυπέρβλητόν τι πρόσκομμα ἡνάγκαζε
τὸν Σαδὼκ νὰ μὴ προβῇ περαιτέρω. Καὶ
τέσσαρας μὲν μῆνας ἐδικαιολογοῖτο κάπως
ἡ βραδύτης τοῦ εἰσαγγελέως, ἐπειδὴ κατὰ
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ πάντα καὶ δημόσια
καὶ ἰδιωτικά βραδέσι βήμασι προέβαινον,
ἀλλ' ὅταν ἐφθασεν ὁ τέταρτος μῆν, τότε
πλέον ὁ εὐερέθιστος μοίραρχος ἀπέβαλε τὴν
υπομονὴν καὶ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἡμέραν,
ἀναβὰς εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Σαδὼκ
τὸν ἠρώτησεν ἄνευ προοιμίων, ἔαν ἐμελέτα
νὰ παρατείνῃ διὰ βίου τὴν ἀνάκρισιν.

— Τί νὰ σὰς εἶπω δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ἐ-
κείνος ἀταράχως καὶ τὸ πρόσωπον γαλήνιον
ἔχων.

— Ὑπάρχει μήπως τι τὸ ὁποῖον δὲν ἀνα-
φέρετε εἰς τὴν ἐκθεσὶν σας;

— Μάλιστα, κύριε μοίραρχε.

— Καμμία νέα ἀνακάλυψις;

— Ἡ πολυτρίχος φενάκη τοῦ Σαδὼκ προσέ-
κλινεν ἐπιβεβαιωτικῶς.

— Ἴσως ἐνοχοποιεῖται ἐντιμος οἰκογένεια;

— Καὶ πάλιν ὁ Σαδὼκ κατένευσεν.

— Καὶ ἀποδεικνύετε πρὸ τοῦ καθήκοντός σας;
Διστάζετε πιθανῶς, ἂν πρέπη νὰ πληγώσῃτε
πατρικὴν καρδίαν;

— Ὁ Σαδὼκ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν βραδέως
καὶ δάκρυ ὕγρανε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ
τοῦ σπάνιωτάτα δακρύοντος.

— Ἀδιάφορον, ἀδιάφορον ὅτι καὶ ἂν ᾔται!
ἔλεγεν ὁ μοίραρχος περιπατῶν μεγάλους βή-
μασιν εἰς τὸ δωμάτιον, εἰμεθα δίκασται, καὶ
καθὸ τοιοῦτοι, πρέπει ἡ καρδία μας νὰ μὴ
ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας.
Λάβετε ὑπ' ὄψιν πρὸ πάντων τὸ δίκαιον, κύ-
ριε, χωρεῖτε ἐπὶ τὰ πρόσω αὐστηρῶς καὶ κτυ-
πάτε τὸν ἐνοχον ἀνηλεῶς καὶ ἀδιακρίτως
εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τὴν φιλίαν, τὸ γένος ἢ
καὶ αὐτοὺς τοὺς δεσμούς τῆς συγγενείας.
Μὴ χαρίζεσθε ὅταν πρόκηται περὶ ἐγκλήμα-

τος, σὰς τὸ συνιστῶ, σὰς διατάττω μάλιστα!
καὶ ὁ υἱός μου αὐτός ἂν ᾔτο ἐνοχος σὰς βε-
βαιῶ ὅτι...

— Τί ἠθέλετε πράξει; εἶπεν ὁ Σαδὼκ χα-
μηλῇ τῇ φωνῇ.

— Θὰ τὸν παρέδιδον εἰς τὴν δικαιοσύνην
ὡς τὸν ἔσχατον τῶν κακούργων!

— Τοσαύτη γενναιότης εἶναι δυνατόν νὰ
υπάρξῃ;

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ!

— Ὁ Σαδὼκ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ἀνωτέρου
του, τὴν ἐθλίψε σφοδρῶς καὶ ἀφθονὰ δάκρυα
ἔρρυσαν ἐκ τῶν ἀγερῶχων ὀφθαλμῶν του.

— Τί τρέχει φίλε μου; τὸ φρικαλέον αὐτὸ
δυστύχημα... μήπως ὁ υἱός σου;...

— Ὁ Σαδὼκ ἐκίνησε περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶναι ὁ υἱός σου;

— Ἐν ὅχι ἐξήλθε διὰ τῆς βίας οὕτως εἴ-
πειν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ εἰσαγγελέως.

— Ποῖος λοιπὸν εἶναι;

— Ὁ Σαδὼκ ἐσιώπα.

— Ποῖος εἶναι; ἐπανέλαβεν ὁ μοίραρχος ὅλος
ἐντρομος.

— Θέλεις νὰ μάθῃς ποῖος εἶναι;

— Ναι, λέγε, λέγε ἀμέσως!

— Ὁ Σαδὼκ ἠνέωξε τρέμων τοῦ παρακει-
μένου θαλάμου τὴν θύραν καὶ ἔδειξεν αὐτῷ
τὴν εἰκόνα.

— Ὁ Βίκτωρ! ὁ υἱός μου!... ἂ! τὸν ἄ-
θλιον!... Φίλε μου, φίλτατέ μου φίλε,
λάβε ὀλίγας στιγμὰς εὐσπλαγγνίας.

— Ὁ δυστυχὴς πατήρ, τὴν μὲν τῶν χει-
ρῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὴν δ' ἐπὶ τῆς καρ-
δίας θλίβων, διέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον ὥσπερ
κεραυνόπληχτος ὑπὸ θάμβους καὶ ἀπελπι-
σίας.

— Ὅταν δὲ συνῆλθεν ᾔτον ἀγνώριστος,
ᾔτον ἄλλος ἐξ ἄλλου! ᾔτο κάτωχρος καὶ
τόσω ἐξησθενημένος, ὥστε μόλις ᾔδυνήθη
καὶ εἶπε τῷ εἰσαγγελεῖ,

— Ἐλθετε τὴν νύκτα, ἔλθετε καὶ θέλω σὰς
παραδώσει τὸν ἐνοχον.

— Ἐνῷ ταῦτα συνέβαινον τρεῖς καρδίαι ἀνέ-
παλλον ὑπὸ χαρᾶς εἰς τὸν κῆπον τῆς Δαλ-
λιέ. Ἡ Λουκίλη σφίγγασα τὴν χεῖρα τῆς
φίλης της, ὡς διὰ ν' ἀναλάβῃ θάρρος, εἶπεν
ὅτι ἀπεφάσισε πλέον ἀνεκκλητίως, νὰ ὀνομα-
σθῇ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πένθους της κυ-
ρία Δαγγλῆ· ὁ δὲ Βίκτωρ διετέλει εἰσέτι εἰς
ἔκστασιν ὡς ἐκ τῶν λόγων τούτων, ὅταν
ᾔλθέ τις καὶ τὸν προσεκάλεσεν ἐξ ὀνόματος
τοῦ πατρὸς του.

(ἀκολουθεῖ)